

EXIT

Van Willem Asman verscheen eveneens

De Cassandra Paradox
Britannica
Wondermans eindspel
Koninginnedag

Enter – REBOUND 1

Error – REBOUND 2

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Willem Asman

EXIT

REBOUND 3

Ambo|Anthos
Amsterdam



ISBN 978 90 263 3855 7

© 2018 Willem Asman

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Cayman307 / Dreamstime.com

Foto auteur © Ruud Pos

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Nel en Joke

I

TYLER, NU,
THUIS,
AMSTERDAM-BUITENVELDERT, NL

Het deksel van de doodskist spat uiteen.

Danny komt overeind, zijn lach is de grijns van een krankzinnige, hij steekt zijn tong uit, bloedrood in een lijkwit gezicht.

Als hij haar bij de keel grijpt, schrikt Tyler wakker, badend in het zweet. Gedesoriënteerd, happend naar adem, kijkt ze om zich heen. Het laatste beeld voor ze ontwaakte staat op haar netvlies gegrift.

Ze is in haar slaapkamer in Amsterdam-Buitenveldert. Godzijdank. Alles is zoals het hoort. De gordijnen zijn dicht, de Freemantle hangt net uit het lood.

Haar opengeklapte laptop ligt naast haar op het dekbed. Ze strekt haar arm uit, veegt met een vinger over het touchpad en ziet dat het iets voor zevenen is, zaterdagochtend. Dan is ze uiteindelijk toch in slaap gevallen. Na uren vol gepieker, haar gedachten op hol, nerveus voor vandaag; de dag van Stockholm, de bijeenkomst van de vier ringdragers.

Ze slaat haar laptop dicht en laat haar hoofd weer in de kussens vallen, maar dat heftige laatste beeld van de droom laat haar niet los.

Tot diep in de nacht, dat hielp ook niet echt, had ze gezocht naar recente berichten over de Armeense maffia, Danny's crew. Alsof gangsters hun plannen op internet publiceren. Natuurlijk vond ze niets, maar paradoxaal genoeg overtuigde die totale afwezigheid van aanwijzingen haar ervan dat Danny nog leeft. Dat

Joachim Weiss hem een nieuw leven heeft gegeven, een rebound.

‘Mam?’ Charlie komt de trap op stampen. ‘Mam!’

Verschrikt schiet Tyler weer omhoog. De slaapkamerdeur knalt open.

‘Man! Er staat een man in de tuin!’

Ze vliegt uit bed, springt naar het raam.

Samen kijken ze door de kier tussen de gordijnen. Halverwege het pad naar de schuur staat, roerloos, met de opkomende zon in zijn rug, een man in een hoody. Dan haalt hij zijn hand uit zijn zak.

Charlie slaakt een gil, moeder en dochter duiken weg. Zo snel als ze kunnen, Charlie voorop, kruipen ze om het bed heen.

Hoe komt hij in de tuin? Zijn ze vergeten de poortdeur te sluiten?

Dan dringt het tot Tyler door wat ze zag. Dat postuur. Die nadrukkelijk trage beweging van zijn hand. Ze kon zijn gezicht niet zien maar weet wie het is. Halverwege de drempel van de slaapkamer grijpt ze haar dochters enkel. ‘Wacht.’

Charlie werpt een wilde blik over haar schouder. Een blik van verbazing, schrik en frustratie. ‘Wat de...’

‘Het is Oz,’ zegt Tyler. Ze krabbelt op, haast zich de trap af en rent op blote voeten door de woonkamer, met Charlie op haar hielen. Bij de achterdeur houdt ze in. Is het Oz, of wil ze het zó graag dat ze een vergissing begaat? Voorzichtig spiedt ze door de luxaflex.

Ze kijkt hem recht in de ogen. Hij is het. Zijn capuchon teruggeslagen.

‘Oz!’ Oz gaat met haar mee naar de vergadering! Haar hart maakt een sprongetje. Onverwachte steun. Alles komt goed. Met Oz aan haar zijde kan haar niets gebeuren.

Zo gehaast opent ze de sloten op de deur, dat er een nagel blijft hangen, maar de pijn is ogenblikkelijk weer vergeten. Ze stapt over zijn grote tas heen, vliegt hem om de hals. ‘Ik ben zo blij je te zien.’

Oz houdt zijn armen stijf, zegt niets.

Ze laat hem los, doet een stapje naar achteren, struikelt bijna

over de tas. Als ze zich bewust wordt van haar dunne nachthemd, slaat ze haar armen kruislings voor haar borst.

Hij pakt de tas, stapt naar binnen, spiedend door de open keuken en de woonkamer. Onwillekeurig maakt Tyler ruimte voor hem, uit een ooghoek ziet ze Charlie hetzelfde doen. Ze deinzen achteruit alsof Oz omgeven wordt door een gevaarlijk krachtveld.

Hij steekt het pistool dat hij al die tijd achter zijn rug hield in zijn broekband. De zware tas laat hij vallen, een dreun op de parketvloer, het geluid van ijzer op ijzer. Wapens.

Tyler sluit de achterdeur.

‘Lieverd, dit is Oz. Oz, dit is Charlie.’

Charlie schudt hem aarzelend de hand. ‘Hallo, meneer.’

Geroutineerd, grondig, doorzoekt Oz de begane grond. Met een elektronische gadget in zijn hand, nauwelijks groter dan een afstandsbediening, scant hij kastjes, controleert hij apparaten, snoeren en lampen, beklopt hij gordijnen en kijkt hij onder de tafels en stoelen. In de hal doorzoekt hij de meterkast.

Oz in actie is een fenomeen om te aanschouwen, indrukwekkend maar ook angstaanjagend. Zijn bewegingen zijn geruisloos, maar gejaagd, getergd. Hij duwt hen nog net niet opzij. Hij kijkt achter de tv, de stereo. Charlie en zij zorgen ervoor dat ze niet in de weg lopen, en dreuntelen onbewust naar een veilige positie achter de bank. De schrik zit erin, ze durven nauwelijks nog te ademen. Tyler ziet een vest, schiet het aan, Charlie heeft een fleecedeken om zich heen geslagen.

Terug in de keuken bestudeert Oz de magneetjes op de koelkastdeur.

Tyler denkt aan hoe ze zich eergisteren na terugkeer in Amsterdam voelde. Hoe ze verbaasd het recept voor worteltaart bekeek dat ze weken geleden uit de *Allerhande* had gescheurd. Nu Oz er met zijn neus bovenop staat, schaamt ze zich opnieuw voor haar to-dolijst (batterijen vervangen in de rookmelder, de vriezer ontdooien). De onbeduidende taakjes waar ze zich druk om maakte vóór Charlies ontvoering, vóór Gars dood.

‘Hoe laat komen ze?’ Het is het eerste wat hij zegt, zijn stem is

zacht maar dwingend. Een voor een inspecteert hij de knoppen van de witte rozen in de vaas op tafel. De bos waarmee Alexander Harris gisteren ineens voor de deur stond. Oz leest het kaartje.

‘Wie bedoel je?’ vraagt Tyler.

Hij kijkt haar aan, zijn ogen strak, donker, kil.

Een onnozele vraag. Ze weet wie hij bedoelt: de ringdragers, en Alexander Harris in het bijzonder.

‘De REBOUND-bijeenkomst is straks. Om tien uur.’ Ze merkt dat zij nu ook fluistert, paranoia is besmettelijk. ‘Maar niet hier. In de haven.’ Speciaal voor haar wordt deze Stockholm – de codenaam voor de vergadering van eigenaren, het hoogste orgaan van REBOUND – gehouden in Amsterdam. Op een schip, de Ludwig Princess, voor anker aan een kade achter het Centraal Station. ‘Ga je met me mee?’ Ze hoort de weifeling; de opluchting die ze daarnet nog voelde is verdwenen.

Oz heeft de vaas opgepakt en loopt ermee naar de achterdeur, die hij met zijn elleboog opent. Pontificaal kiepert hij de bloemen met vaas en al in de kliko bij de schuur. Dan verdwijnt hij zonder om te kijken door de poort in de houten schutting.

Even later duwt hij een zware Harley-Davidson de tuin in. Nadat hij links en rechts het laantje achter de huizen heeft bekeken, sluit hij de deur.

Tyler slaat een arm om haar dochter heen. Ze kan Charlies gedachten raden: het zijn allemaal engerds, die Weiss en die Harris – én die Oz, wat Tyler ook zegt.

Oz is een vriend, aan hem wil Tyler niet twijfelen, mág ze niet twijfelen. Maar de genadeloze wijze waarop Oz de regie van deze zaterdagochtend heeft overgenomen voelt als een inbreuk.

Weer binnen knielt hij bij zijn tas, ritsst hem open en haalt er een iPad uit. ‘Charlie weet van REBOUND?’

‘Ook goeiemorgen, Oz,’ mompelt Charlie.

‘Je hebt ons aan het schrikken gemaakt,’ zegt Tyler. Haalt hij nou zijn schouders op?

‘Wat verwachtte je? Bloemen?’ Hij komt overeind. ‘Wat weet je van de locatie?’

‘Wat bedoel je, de lo...’

‘Van de vergadering.’
‘In de haven. Ga je...’
‘Wáár in de haven?’ onderbreekt hij haar nogmaals, onafgebroken vegend over zijn iPad.

‘Op een schip.’
‘Is er beveiliging?’
‘Hoe moet ik dat...’

‘Zijn er camera’s, poortjes, bodyguards? Wat zijn de afspraken? Hoe laat komt hij aan?’

‘Hij? Harris? Die is er al. Ze zijn er allemaal al. Sinds gisteravond.’

Opnieuw die kille ogen. Vliegensvlug ziet ze hem de consequenties en alternatieven overwegen. Zijn onuitgesproken vraag ziet ze ook: waarom is zij dan nog hier?

Zichtbaar geërgerd geeft hij haar de iPad in handen. ‘Waar?’

Google Earth. ‘Wat ben je van plan?’ Ze heeft alleen de naam van het schip, een kadenummer.

‘Ik ga doen wat ik moet doen. Niet?’ Hij pakt de iPad terug, draait zich weer van haar af.

‘Oz?’ Ze legt haar hand voorzichtig op zijn schouder. ‘Wat is er gebeurd? Is alles goed? Met Josie? Met de kinderen?’ vraagt ze, met een bezorgde blik op het pistool in zijn broekband.

‘Josie wil me niet spreken. Alles moet via mijn vader.’

De woorden ‘mijn vader’ klinken als een verwensing, alsof hij een mondvol bedorven vis uitspuugt.

‘Zij wil míj niet spreken.’ Hij knielt weer bij zijn tas. ‘En ik wil hém niet spreken.’

‘Maar... Dus je vader is bij haar?’

‘Zogenaamde agenten hadden haar en de kinderen thuis opgepikt. Ze houden zich nu schuil, ergens in een vakantiepark bij Berlijn. Ik mag niet weten waar.’

Dan valt het kwartje. Eerder heeft Oz haar verteld dat Josie niets wist van zijn werk, niets van REBOUND. Net als Charlie is Oz’ vrouw op een verschrikkelijke manier met de werkelijkheid geconfronteerd.

‘Tien uur, zei je?’ Hij trekt een kogelvrij vest uit de tas, legt het opzij.

In de tas ziet ze granaten, munitie, wapentuig. ‘Dus nu ga je wraak nemen? Op REBOUND? Op Harris?’

‘Het is hoe dan ook iemand binnen REBOUND. Iemand aan de top.’

Ze weet niet hoe ze het weet, maar het kan niet anders dan dat Oz gelijk heeft. De moord op Gar, de ontvoering van Charlie, de gijzeling van Oz’ gezin, de ring, REBOUND in de verkoop – alles is verknoopt, op een zieke manier, tot een kluwen die ze nu nog niet kan ontrafelen. Maar het wordt tijd dat ze erachter komt hoe het zit.

Vandaag. Zij is een van de vier eigenaren van REBOUND, Gars erfgenaam. En hoewel ze de erfenis formeel nog niet heeft geaccepteerd en het Velvet Book nog moet tekenen, draagt ze verantwoordelijkheid.

‘Ik heb opnames,’ zegt ze tegen zijn rug. ‘Van gesprekken die ik voerde met Harris en Weiss. Ik ga ze daar tijdens de vergadering mee confronteren, en uitvinden hoe het zit.’

‘Goed plan,’ zegt Oz, terwijl overduidelijk is dat hij het te belachelijk voor woorden vindt. ‘Als je werkelijk gelooft dat dit met vergaderen en een goed gesprek is op te lossen, dan ben je nog...’ Hij schudt zijn hoofd.

‘Nou, maak die zin eens af?’ Nog naïever dan hij al dacht? Hoe durft hij! Ze heeft verdomme gedaan wat Gar zou hebben gedaan; het speelveld overzien, alle opties overwogen, haar positie uitgebouwd.

‘Je hebt geen idee wie je tegenover je hebt,’ zegt hij.

‘En wat is jouw oplossing dan? Iedereen vermoorden?’

Hij gromt. Bij wijze van antwoord trekt hij een machinepis-tool uit de tas. Hij trekt de slede terug, controleert de kamer, ontgrendelt de patroonhouder. Efficiënte gebaren, opeenvolgende mechanische klikken.

‘Zo doen we dat niet,’ zegt ze.

Hij kijkt over zijn schouder. ‘We?’

‘We, ja. Jij en ik, REBOUND. Wij zijn geen moordenaars.’

‘Mam?’ Charlie pakt haar bij de elleboog. ‘Mam?’

Tyler kijkt om.

‘Ik ga douchen.’ Haar stem trilt, haar gezicht is bleek. ‘Oké?’

Waarom denkt Charlie op dit moment? Ongetwijfeld aan de container, net als Tyler. Géén moordenaars? Nogal een bewering voor een vrouw die haar ex in koelen bloede heeft doodgestoken – althans dat hoopt ze.

‘Toe maar, lieverd,’ zegt ze.

Ja, douchen, veilig, de kraan opendraaien, onder de weldadige warme stralen, en nergens aan denken. Veilig als worteltaart uit de *Allerhande*. Even kijkt ze haar dochter na. Tylers blijdschap over het onverwachte weerzien met Oz en de kans dat hij haar vergezelt naar Stockholm, is inmiddels omgeslagen in het tegenovergestelde.

Als ze zich weer naar hem omdraait, heeft hij in beide handen een wapen.

‘Dus je gaat me niet vertellen waar ze zijn? Dan ga ik alleen.’

‘Nee.’ Ze doet een stap naar voren, houdt oogcontact. Ze herinnert zich de eerste keer dat ze Oz zag. Een sterke man maar bedachtzaam, bijna bescheiden. Een vermoeide soldaat, had ze destijds gedacht, de eenzame overlever van een vergeten oorlog. Een man die zich door niets en niemand de wet laat voorschrijven. ‘Je gaat niet alleen.’ Sterk is hij nog steeds, en zo mogelijk nog vermoediger dan toen. Maar zijn bedachtzaamheid heeft hij ergens in de afgelopen dagen ingeruild voor woede en wraakzucht. Een man die tot alles in staat is.

‘Je kunt me niet tegenhouden.’ Zijn ademhaling is zwaar.

Ze neemt nog een stap, legt een hand op zijn borst. ‘Ik ben Gars erfgenaam. Jij werkt voor REBOUND.’

‘Dan neem ik bij dezen mijn fucking ontslag.’

‘Dan vertel ik je bij dezen dat je dat fucking ontslag fucking kunt vergeten.’

#

Brandstichting, opzet – politie en brandweer zijn het snel eens.

Ten eerste functioneerde de alarminstallatie van de Ludwig Princess niet. Ten tweede ontstond de brand op meerdere plek-

ken tegelijk. Ten derde verspreidde het vuur zich onnatuurlijk snel. Ten vierde, mocht iemand nog twijfelen, is daar het verkoelde stoffelijk overschot van de man in het trappenhuis; er blijkt een schotwond in zijn voorhoofd te zitten.

Ooggetuigen zagen twee mannen vluchten, de eerste kwam via de loopplank, de tweede dook het IJ in. Mogelijke daders, beiden vooralsnog onvindbaar.

Twee gewonden, een man en een vrouw, beiden overgebracht naar het Brandwondencentrum in Beverwijk, waar ze worden bewaakt door geüniformeerde collega's.

Een rechercheur wordt erheen gestuurd om te zien of zij inmiddels in staat zijn tot het afleggen van een verklaring.

TYLER, NU,
 THUIS,
 AMSTERDAM-BUITENVELDERT, NL

Oz opent de voordeur, werpt een blik op de taxi en de geparkeerde auto's links en rechts in de straat.

'Denk aan wat ik gezegd heb,' zegt hij tegen Charlie.

'Geen snoep aannemen van vreemden?' Daarnet nog, toen ze Oz' wapentas in de trapkast zetten, gaf Charlie er stoer een schop tegen, als om te onderstrepen dat haar niets kan gebeuren. Blijkbaar vindt ze het snoepgrapje zelf ook niet echt geslaagd. Gehoorzaam zegt ze: 'Ik doe voor niemand open. En ik bel meteen als er iets is.'

Oz, althans zo lijkt het, heeft zijn bedachtzaamheid hervonden. Of eerder een soort onderhuidse grimmigheid. Hij heeft Tyler beloofd dat ze het op háár manier gaan doen – in elk geval tot ze samen besluiten dat het tijd wordt voor zĳn manier.

Tyler, opgestoken haar, donkerblauw mantelpakje, naaldhaken, Gars ring aan de ketting om haar nek, enveloptasje onder haar arm, omhelst haar dochter. 'Pas goed op jezelf, lieverd.'

De taxi toetert. Tijd om te gaan. Nog een laatste kus, en dan sluit Charlie de voordeur. Tyler wacht op de stoep tot ze alle sloten heeft gehoord.

Ze stappen in, ze geeft de chauffeur het kadenummer.

Over de Europaboulevard naar de ringweg. Dan zijn ze al door de Zeeburgertunnel. Ze kijken uit het raam. Om hen heen komt de stad tot leven. Toeristen met rolkoffers zijn al op pad. Terras-tafeltjes worden afgenomen, de eerste biertjes verschijnen naast

de cappuccino's. De zon schijnt. Misschien, denkt Tyler, komt het allemaal toch nog goed.

Voor de zoveelste keer controleert ze haar smartphone, er voor de zoveelste keer plotsklaps van overtuigd dat de opnames van de gesprekken met Weiss en Harris ergens in de REBOUND-cloud zijn zoekgeraakt.

De Piet Heinkade. Ze naderen het Muziekgebouw, ze zijn er bijna.

Tyler doet haar best kalm te blijven, maar ze is nerveus. Wat staat haar te wachten? Zal ze zijn opgewassen tegen de andere ringdragers? Gar dacht blijkbaar van wel, Oz overduidelijk van niet. Heeft ze hem werkelijk weten te kalmeren? En voor hoelang?

Het is raar eigenlijk, deze stilte, onderweg naar een bijeenkomst waar de toekomst van REBOUND zal worden bepaald. Dubbel raar, na alles wat Oz en zij de afgelopen tijd hebben meegemaakt.

Ze schraapt haar keel en zegt: 'Ik ben blij dat je bij me bent. Ik kan me heel goed voorstellen dat jij er anders over denkt dan ik. Maar ik moet dit op mijn manier doen.'

Hij knikt, zegt niets.

'Ik ga er alles aan doen om je vertrouwen niet te beschamen. Wat er vandaag ook gebeurt, ik zal erachter komen hoe het zit. En dan kunnen we samen bespreken hoe verder. Gar heeft me...'

Abrupt komt de taxi tot stilstand. 'Weet u zeker dat u hier moet zijn?' vraagt de chauffeur, met gefronste wenkbrauwen in de achteruitkijkspiegel.

Met open mond kijkt Tyler naar het pandemonium.

Oz is al uitgestapt.

Tyler betaalt, haast zich achter hem aan.

De kade is een rampgebied.

De Ludwig Princess, eens een trotse riviercruiser, een voetbalveld lang, drie dekken hoog, is door brand verwoest. Gekapseid, half gezonken, ligt het geblakerde wrak in het donkere water van het IJ. De hitte van het vuur moet enorm zijn geweest. Op het bovendeck is zelfs het zwembadje gesmolten.

Mannen en vrouwen in uniform lopen druk heen en weer tussen de voertuigen van de hulpdiensten, politieauto's, brandweerwagens, ambulances. Duikers hijsen zuurstofflessen van hun rug. Binnen de omheining van fladderend rood-wit politietape staat een witte tent. Verderop een camerawagen van AT5.

Wezenloos kijkt Tyler naar het scheepswrak. Op de boeg leest ze de naam van het schip, de letters zwart van roet.

De locatie van Stockholm.

'Wat betekent dit?' vraagt ze, meer aan zichzelf dan aan Oz. 'Iedereen dood?'

Oz zegt niets, diep in gedachten. Bijna kan ze hem horen denken: opgeruimd staat netjes.

Dan is zij de laatste van de ringdragers? De enige overlevende? 'Kom,' zegt Oz.

Ja, weggevoerd hier. Ze volgt hem. Onderweg pakt ze haar telefoon uit haar enveloptasje. Dit was een aanslag, en dat moet Charlie weten.

#

Als de deurbel gaat, ligt Charlie aangekleed op bed in haar slaapkamer aan de voorzijde op de eerste verdieping van hun huis. In haar favoriete trui, haar favoriete sokken. Ze heeft haar MacBook op schoot, haar Beyoncé-playlist speelt. Enkels gekruist, haar rechtervoet tikt op het ritme.

Ze was het niet van plan, wilde eigenlijk naar Facebook, maar onwillekeurig herleest ze de mails die ze heeft uitgewisseld met John John Blackstone, ofwel John2John1998@gmail.com. De toen nog onbekende man die ze J.J. noemde, die later Joachim Weiss bleek. De man die haar in de val lokte bij de London Zoo door te zeggen dat hij nieuws had over haar vader.

Waarschijnlijk zal ze zich haar hele leven blijven afvragen hoe ze zo dom kon zijn. En hoe ze alle waarschuwingen over internet aan haar laars lapt door online met een volslagen vreemde af te spreken. Maar inmiddels weet ze van REBOUND, een geheime organisatie die al sinds de Amerikaanse Burgeroorlog mensen laat

verdwijnen, dus echt verwijtbaar is het misschien niet dat ze zich heeft laten beetnemen.

Maar toch. Alles begon hier, met haar. Met deze mails.

Geen snoep aannemen van vreemden, grapte ze zonet nog tegen Oz. Bij nader inzien, gezien haar trackrecord, een suffe uitspraak.

Misschien trapte ze erin door de foto die J.J. stuurde, de bijlage die ze nu opnieuw opent. Het bewijs dat haar vader nog leefde. Charlie had hem meteen herkend; ze zag het, ze voelde het, er was geen spootje twijfel geweest. Het kuiltje in zijn kin, de diepbruine ogen die ze van hem heeft.

Haar voet tikt het ritme niet meer nu ze met een vingertop over het scherm de contouren van zijn gezicht volgt. Ze huivert als ze terugdenkt aan hun ontmoeting in de hotelkamer in New York. Zijn wilde, woedende junkie-ogen.

Haar moeder is bang dat hij nog leeft. Dat kán niet waar zijn, mág niet waar zijn. Maar zelfs als Charlie slechts de helft zou geloven van de verhalen die ze inmiddels over REBOUND heeft gehoord, dan nog zou ze nu moeten beseffen dat niets onmogelijk is.

Vreemd hoe het leven haar heeft beetgenomen. Dat haar grootste wens, die ze zo lang als ze zich kan herinneren heeft gekoesterd – dat haar vader nog leefde – in enkele dagen is omgeslagen in het tegenovergestelde.

‘Pray You Catch Me’ eindigt. In de stilte, de seconde voor ‘Hold Up’ begint, schrikt ze op. Was dat de deurbel?

Wie kan dat zijn? Aan het klokje onder in het beeldscherm ziet ze dat haar moeder en Oz iets meer dan een halfuur geleden naar de haven zijn vertrokken.

Een mannenstem. Buiten. Bij de voordeur.

Ze klopt met haar handen op haar dekbed, links en rechts van haar lijf. Meteen beseft ze haar vergissing: haar smartphone ligt beneden aan de oplader. Kut.

De bel gaat weer. Charlie schuift de MacBook opzij en laat zich zachtjes van het bed op de vloer zakken. Ze kruipt naar het raam, van plan om voorzichtig naar buiten te spieken.

‘Zie jij iets?’ De mannenstem. Amsterdams accent.

‘Nee,’ reageert een tweede stem, ook een man, verder weg. ‘Gordijnen open op de eerste verdieping.’ Stem twee staat zo te horen aan de stoeprand, Charlie ziet het voor zich.

‘En die A3 is van haar?’

Tylers Audi. Zouden ze uit zichzelf weggaan? Het antwoord op die vraag komt via de deurbel. Langer, dringender.

Charlie kruipt naar de badkamer. Ze graait in haar toilettas, vindt de kleine make-upspiegel. Ze klapt hem open, strekt haar arm en probeert het kleine spiegeltje zodanig te richten dat ze door een kier in de luxaflex kan zien wie het zijn. Zo goed en zo kwaad als dat gaat als je ligt. Zonder de lamellen te raken.

Langs de stoep staat een politiewagen. Knipperlichten aan. Portier aan deze zijde open.

Twee grote mannen in uniform.

Zogenaamde agenten.

Dezelfde truc waarmee ze Oz’ gezin wisten te ontvoeren.

Charlie weet genoeg.

Op haar sokken sluipt ze de trap af. Door het ruitje van geribbeld glas boven in de voordeur ziet ze een silhouet, dreigend en donker.

Gehandschoende vingers klepperen door de brievenbus.

Als ze terugdeinst ziet ze over de vloer van de woonkamer een langgerekte schaduw bewegen; een van de mannen staat in het voortuintje, door het raam naar binnen te kijken. Er wordt op het glas gebonsd.

Haar smartphone ligt aan de oplader. Op de bank. In het zicht. Shit.

‘Hallo? Is daar iemand?’ Zo luid dat de hele straat het kan horen.

‘Zie je iets?’ De man aan de deur.

‘Telefoon op de bank. Er moet iemand zijn.’ De man voor het raam. ‘Ik loop achterom.’

De man aan de voordeur bukt zich om door de brievenbus naar binnen te kijken.

In paniek kijkt Charlie om zich heen. Wat moet ze?

Het geluid van haar telefoon is snerpnd en luid.

OZ, NU,
 DE RUYTERKADE OOST,
 HAVEN VAN AMSTERDAM, NL

Ze lopen, ogenschijnlijk ongehaast, langs de politieafzetting naar de achterzijde van het station. Tyler heeft haar telefoon aan haar oor, Oz kan hem horen overgaan.

‘Charlie neemt niet op,’ zegt ze.

‘We gaan terug.’

Ze antwoordt met een koel knikje.

Oz is onder de indruk. Als ze zich zorgen maakt, weet ze het goed te verbergen. Geen spoorje zelfverwijt.

‘Charlie loopt niet in zeven sloten tegelijk,’ zegt ze, alsof ze zijn gedachten raadt.

Ze vertrouwt Charlie, vertrouwt zichzelf; een grote ommekeer in slechts een paar dagen tijd.

Ze passeren een man in een vuile trainingsbroek, gaten in zijn regenjas. Zijn gympen versleten, zijn peper-en-zoutkleurige baard onverzorgd. Tussen zijn lippen bungelt een uitgedoofd sjekkie. Naast hem een boodschappenkarretje vol plastic tassen. Van een afstandje bekijkt hij de gebeurtenissen op de kade rond het scheepswrak.

‘Hebben we een minuutje?’ vraagt Oz.

‘Oké.’

Hij stapt op de man af. ‘Heb je gezien wat hier is gebeurd?’

‘Je? Ken ik u?’

Oz steekt zijn hand uit. ‘Mijn naam is Piet.’

‘Piet? Ken ik niet.’ Argwanend bekijkt hij Oz’ hand. ‘Politie-piet?’